

душѣ челоѣцы. Като го видѣлъ, Іаковъ поставилъ отпрѣлъ слугыни-тѣ си съ дѣца-та имъ, задъ нихъ Лія съ дѣца-та ѿ, а напоследѣтъ и Рахиль съ сына ѿ, Іосифа. А той самъ излѣзълъ на сръща на брата си и поклонилъ му ся седемь пѣти до земь-тѣ. Притеклъ Ісавъ до Іакова, пригърнулъ го и цѣловалъ, и плакали и двама отъ радостъ. Кога погледилъ Ісавъ на жены-тѣ и на дѣца-та, които стояли прѣдъ него, попыталъ : „Кои сѣ ты?“ — „Това сѣ дѣца-та, съ кои-то мя благослови Богъ, и жены-тѣ ми,“ отговорилъ Іаковъ. Тогава пристѣпили слугыни-тѣ съ дѣца-та и поклонили ся Ісаву; подиръ нихъ пристѣпила Лія съ дѣца-та си и такожде ся поклонила, а наипослѣ и Рахиль съ Іосифа, като пристѣпила, поклонила ся. „Чи стада сръщилъхъ азъ по пѣти?“ попыталъ Ісавъ. — „Тѣхъ азъ испратилъ тебѣ даръ, за да имашъ милость къмъ мене“, отговорилъ Іаковъ. „Брате мой“, казалъ Ісавъ, „тыи мене не сѣ потрѣбны, остави ги за себе: азъ и безъ нихъ сѣмъ доволенъ отъ оноѡа, что имамъ.“ — „Вземи ги“, говорилъ Іаковъ, „и бѣди къмъ мене милостивъ; приими тоя даръ, като благословеніе Божіе, съ което мя е наградилъ Богъ щедро“. Іаковъ до тогава не прѣставалъ да моли Ісава, доклѣ не го прѣклонилъ да приіме дара-тъ му.

Подиръ това ся разстанѣли. Ісавъ ся вържалъ по сѣщія пѣтъ, по който былъ дошълъ; Іаковъ взелъ другъ пѣтъ со стада-та си. По пѣти Рахиль родила Іакову другъ сынъ, Веніаминъ, и умрѣла.

Напоследѣтъ Іаковъ, подиръ двадесетилѣтнѣхъ раздѣлъ, ся вържалъ при башъ си Ісаака, който не прѣживѣлъ много подиръ това радостно виждане. Той умрѣлъ на сто и осем-десять годинъ, и погребли го сынове-тѣ му Ісавъ и Іаковъ.